

9A:1

Fastighet som genom avtal bl.a. hade tillgång till renvatten av god kvalitet via sommarvattenledning från grannfastighet har inte befriats från avgiftsskyldighet. – Även fråga om uppskov med betalning av anläggningsavgiften.

B.K. är lagfaren ägare till fastigheten K 6:126. Fastigheten ligger i ett tätbebyggt fritidsområde vid kusten cirka 11 km norr om Varberg. En detaljplan för området antogs den 30 november 1993. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. B.K. köpte fastigheten 1969. Den har en yta på 974 m² och är sedan 1973-1974 bebyggd med ett fritidshus i ett plan med en byggyta om 66 m². B.K.:s bror äger fastigheten K 6:50, som ligger nedanför B.K.:s fastighet. Efter en överenskommelse med brodern har B.K. anslutit sin fastighet till såväl en renvattenbrunn som en trekammarbrunn, som båda är belägna på broderns fastighet. Något servitutsavtal finns inte. Sedan brodern har anslutit sig till kommunens allmänna va-anläggning används brunnarna endast av B.K. Renvattenbrunnen är djupborrad till 58 m. Den är försedd med hydrofor, motor och reningsaggregat. Vattnet har testats och håller samma kvalitet som det kommunala vattnet i Lerum. B.K.:s fastighet är ansluten till brunnen via en sommarvattenledning. Kommunen har påfört B.K. en anläggningsavgift avseende bl.a. renvatten. Beloppet har inte betalats.

B.K. yrkade fastställt att avgiftsskyldighet inte föreligger för hans fastighets, K 6:126, anslutning till det kommunala renvattennätet. Han uppgav dock att han hade för avsikt att betala anläggningsavgiften och ansluta fastigheten efter cirka tre år enligt då gällande taxa. Han skulle gå i pension vid den tiden och kunde tillbringa mer tid på fastigheten varför han ville ha anstånd med inbetalning av båda anslutningsavgifterna till våren 1997. Som grund för yrkandet åberopade han att behovet av anordningar för vatten med större fördel kunde tillgodoses genom den egna anläggningen än genom den allmänna.

Kommunen bestred yrkandet och anförde att fastighetens behov av vattenanordning inte med större fördel kunde tillgodoses på annat sätt än genom anslutning till den kommunala va-anläggningen.

B.K. anförde: Han har svårt att förstå att kommunen inte kan acceptera hans lösning av vattenfrågan. Renvattenbrunnen på broderns fastighet fanns redan 1967 och har tidigare varit gemensam för fyra fastigheter. Anläggningen vid brunnen är från 1974 och har därefter förnyats successivt. Pumpen har bytts efter 1974, reningsaggregatet

är från början av 1980-talet och motorn byttes 1992. Han ordnade anslutningen från brunnen till sin fastighet 1974. Han har anlagt en sommarvattenledning som består av svarta plastslangar som går från pumpanordningen och in på hans fastighet. Vattnet från brunnen är av god kvalitet och det har aldrig varit några problem med vattentillförseln. Han brukar ge brodern 100 kr om året som ersättning för elförbrukningen. Anledningen till att brodern har anslutit sin fastighet till den allmänna vattenanläggningen är att han och hans familj vistas på sin fastighet stora delar av året. Själv är han med hustrun på fastigheten högst sju veckor om året. Efter sin pensionering kommer han att vara på fastigheten betydligt oftare och han kommer då att ansluta sig till den allmänna anläggningen. Han kommer att ansluta sig till både ren- och spillvattennätet eftersom han att tvungen att spränga på fastigheten för att lägga ner ledningar och han tycker då att det är lika bra att ansluta fastigheten till båda nyttigheterna samtidigt. Han och brodern har tidigare inte ansett att de behöver något skriftligt avtal eller servitut men har nu, med anledning av den pågående tvisten, upprättat en skriftlig överenskommelse. Av denna överenskommelse framgår vad de kom överens om när brodern vid faderns död övertog fastigheten K 6:50. De kan inte förstå att de för den korta tid som återstår skulle behöva något servitut. I överenskommelsen som är upprättad mellan honom och brodern och undertecknad den 28 maj 1994 stadgas följande:

B.K. äger rätt att ta vatten från den på K 6:50 befintliga brunnen och att utnyttja de däri ingående pump- och reningsanläggningarna. --- Överenskommelsen gäller till dess B.K. ansluter sig till den kommunala allmänna va-anläggningen.

Kommunen anförde: Kommunen är inte beredd att medge anstånd med betalningen. Eventuellt skulle en avbetalningsplan på tio år kunna diskuteras. Den brunn som B.K. utnyttjar är belägen på en grannfastighet liksom de nödvändiga anordningar som krävs för att hans fastighet skall kunna förses med vatten. Inget servitut har upprättats och man kan inte utgå från att ägarförhållandena på de båda fastigheterna kommer att vara desamma i framtiden. Dessutom är B.K.'s fastighet bara ansluten via en sommarvattenledning, vilket redan idag begränsar fastighetens användningsmöjligheter. Kommunen finner dock ingen anledning att ifrågasätta de uppgifter som lämnats om vattnets kvalitet och vattentillgången. Vad gäller den av B.K. åberopade överenskommelsen anser kommunen att denna inte har samma dignitet som ett i vederbörlig ordning inskrivet servitutsavtal. Emellertid hade inte heller ett servitutsavtal varit tillräckligt eftersom fastigheten endast försörjs med vatten via en sommarvattenledning.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar (va-lagen) är ägare av fastighet inom sådan anläggnings verksamhetsområde skyldig att betala avgifter till anläggningens huvudman, om fastigheten har behov av anordningar för vattenförsörjning och avlopp samt behovet inte med större fördel kan tillgodoses på

annat sätt än genom den allmänna anläggningen. Avgiftsskyldighet uppkommer när huvudmannen har upprättat förbindelsepunkt för fastighetens anslutning och under-
rättar fastighetsägaren om detta.

Vad gäller renvattenfrågan har det inte ifrågasatts att fastigheten har tillgång till ren-
vatten som är fullgott i såväl kvalitativt som kvantitativt avseende. Kommunen har,
med hänsyn dels till att den för B.K.:s fastighet nyttjade vattenbrunnen inte är belä-
gen inom fastighetens gränser, dels till att fastigheten endast är ansluten via en som-
marvattenledning, bestritt att han befrias från avgiftsskyldigheten beträffande ren-
vatten.

Anledning saknas i och för sig att ifrågasätta den överenskommelse som har upprät-
tats mellan bröderna K. Överenskommelsen har emellertid, såsom kommunen påpe-
kat, inte samma dignitet som ett i vederbörlig ordning inskrivet servitutsavtal. Vid en
eventuell överlåtelse av broderns fastighet skulle B.K. riskera att stå utan vattenför-
sörjning eftersom överenskommelsen inte gäller mot ny ägare till K 6:50. Därtill
kommer att B.K.:s fastighet endast är ansluten till renvattenbrunnen via en sommar-
vattenledning, något som visserligen tycks motsvara det just nu föreliggande behovet
men som redan på ett par års sikt kan förväntas vara en otillräcklig vattenförsörjning
på grund av det planerade ökade utnyttjandet av fastigheten. Va-nämnden finner på
grund av det anförda att B.K. inte visat att fastighetens behov av renvatten kan med
större fördel tillgodoses genom den befintliga anordningen än genom den allmänna
anläggningen. B.K. kan därför inte undgå avgiftsskyldighet för renvatten på denna
grund.

B.K.:s talan får anses innefatta även en begäran om uppskov med att betala anlägg-
ningsavgiften. Va-lagstiftningen känner emellertid ingen annan rätt till sådant upp-
skov än i form av en avbetalningsplan enligt 27 § andra stycket va-lagen. En sådan
avbetalningsplan har B.K. förklarat sig inte vara intresserad av. Eftersom B.K. inte
lagligen mot kommunens bestridande kan beviljas rätt till begärt uppskov, skall hans
talan lämnas utan bifall även i denna del.

Va-nämnden lämnade B.K.:s talan utan bifall.

Beslut: 1995-02-21, BVa 24

Mål nr: Va 197/93

B.K. överklagade beslutet och yrkade bifall till sin talan vid Va-nämnden. Kommu-
nen bestred ändring.

Vattenöverdomstolen fastställde Va-nämndens beslut.

Dom: 1996-04-24, DTVa 10

Mål nr: TVa 420/95